

Anna Ferrer: «La meva música ve del poble»

La menorquina converteix els seus sentiments en universals al primer disc

Anna Ferrer | Alisa Rey

La cantautora menorquina **Anna Ferrer** acaba de presentar el seu primer àlbum, *Tel·lúria* (Audiovisuals de Sarrià, 2017). Després de la presentació a Barcelona a l'Auditori de Sarrià i de l'actuació al Festival Pedra Viva de Menorca, afronta aquesta nova etapa amb il·lusió i amb la satisfacció de la feina ben feta.

Enguany has presentat el teu primer disc com a cantautora, *Tel·lúria* (Audiovisuals de Sarrià, 2017). No és el primer projecte en què t'embarques. D'on vénés?

Anna Ferrer: Vaig començar a fer música de molt petita, als tres anys, iniciant-me amb la flauta travessera. Cap als 14 vaig entrar a **S'Albaida**, un grup de folk de Menorca. Vaig començar com a cantant solista en aquest grup. Després ja me vaig formar amb professors particulars a Menorca, i finalment he estudiat el grau superior al Taller de Músics de Barcelona. En qüestió de grups he estat amb **Barcelona Gospel Messengers**, **New Catalan Ensemble**, **Magnus Luna**... i ara estic fent concerts amb **Clara Peya** i a punt de fer una col·laboració amb **Toti Soler**. Camins diferents. Just l'any passat vaig decidir mostrar-me al món, en el meu vessant de cantautora.

***Tel·lúria* ha estat enregistrat a Es Verger juntament amb la teva família, amics i músics que han col·laborat en el projecte. Volies sortir de l'estudi habitual perquè aquesta connexió a la terra fos encara més palpable?**

A.F: Volia que fos un disc amb una energia, si vols, molt natural. Vaig pensar que endur-me tot l'equip a Menorca, a casa, al menjador, i convertir una casa en un espai on poder gravar ajudaria

a incloure-hi aquesta energia terrosa i propera, humana, en definitiva. El repertori són tot temes meus, excepte "Roseret", que és una cançó tradicional. Volia que aquestes cançons de cantautoria respiressin Menorca. Això ho vam fer a través de gravar a Es Verger i també a través de les col·laboracions, com dius, de les àvies, la família i els amics.

Parteixes de les arrels del folk menorquí, però el disc passa per molts altres llocs. Què et feia ganes plasmar?

A.F: Dins el meu procés de creixement musical, m'he adonat que es pot fer art estant molt desconnectat del que significa estar fent art. Hi ha molta gent que es relaciona amb la música, o també la pintura, o la dansa des d'un lloc més tècnic, potser no té tant en compte quin és l'origen d'aquesta relació entre l'humà i la música, que per mi és bàsica: la comunicació. Per mi totes aquestes disciplines tenen en comú això, la capacitat de comunicar el que un sent des d'un altre vessant que no és el llenguatge verbal quotidià. Volia fer èmfasi en això. I la meua música ve del poble, no ve d'una elit que sap fer-ho molt bé perquè ha estudiat tècnicament. Ve de la necessitat de comunicar de manera artística el que no saps comunicar verbalment. Aquest pensament era el que volia plasmar en tot el disc, més enllà que hi ha contingut emocional i personal en cada cançó. Explicar històries que he viscut i transmetre-les de la manera més autèntica i sincera que pogués.

Fa molt poc has presentat el disc al Festival Pedra Viva de Menorca, a l'espai Líthica. Com van ser les sensacions d'aquest concert davant el teu públic?

A.F: Va ser molt impactant, encara l'estic paint i me durarà uns dies? no sé com explicar-ho. És com tornar a Menorca el que ella me dona. El directe en aquest entorn que és Líthica, amb aquesta música que està tan pensada per fer una oda a Menorca... És com un cicle que es tanca i alhora s'obre. Tenc moltes ganes de poder reviure aquestes experiències amb nous concerts. És molt intens perquè cantes sobre experiències personals que has viscut i cada vegada que cantes et sanes... No té res a veure amb els concerts que faig d'interpret de les cançons d'algú altre. Pots cantar d'una experiència d'amor molt dura i sents la respota del públic, els aplaudiments, és molt potent, de vegades et deixa fet caldo però altres és com una droga.